

TÖLTÖTT CSIRKECOMB

Özvegy Abish Gyuláné, született Kormos Alexandra hetvenötödik születésnapját készült megünnepelni. Barátnőjét, egyben volt iskolatársát, Loncit hívta vacsorára. Délelőtt a Fény utcai piacon akart bevásárolni. Busszal ment. A piac rengeteg mindent kínált. Árusok előtt hegyekben tornyosultak most ősszel is a narancsok, piros retkek, sárga paprikák, zöld fejes saláták. Gyönyörűséggel nézte. Egy helyen meg is simogatott egy szélen fekvő hófehér karfiolt, de nem vásárolt semmit.

Az egyik húsáros - széles, üveggel védett pult mögül - mosolyogva kérdezte, hogy:

- „Mit kér a néni? Nézze, milyen szépek, sárgák ezek a kukoricán-nőtt csirkecombok!”
- Rém drágán adná, fiacskám – mondta Szandimama, ahogy külföldön élő unokái hívják.
Üres szatyorral ment tovább. A sarki hentesboltban vett inkább két szép, ugyan sápadt, de szintén nagyra nőtt combot.
- Tölteni szeretném. Meglazítaná a bőrét? – kérte.
- Szívesen – válaszolta az ismerős eladó, akinél Szandimama többször vett már lecsókolbászt, párszor töpörtyűt, vagy császárhúst, sőt nagyritkán sonkát is.

Hazafelé a buszra sokat kellett várni. A széles járdán asszonyok álldogáltak. Suttogva szólították meg az arra-járókat. Kínálgattak petrezselymet, kaprot, bugyit, kesztyűt, sőt hálóinget is. Az egyik megtetszett Szandimamának.

- Megveszem. Ez lesz a születésnap ajándékom. Majd azt mondom a barátnőmnek, hogy a lányom küldte – gondolta.
Az árus kedves, mosolygós fiatal nő volt. Mellette egy kisgyerek állt.
- Magáé a gyerek? – kérdezte Szandimama.
- Persze. A fiam. Tanulja a kereskedést.
- Ebben a korban? Nem inkább óvodában lenne a helye?
- Sose lehet elég korán kezdeni – válaszolta az asszony nevetve, miközben a hálóinget egy aprócska nejlon zacskóba gyömöszölte.
Fizetésnél Szandimamát többen körülvették. Fiatalok, férfiak, nők vegyesen. Zavarta. Pénztárcáját gyorsan visszatette a táskájába, behúzta a zipzárt, hóna alá szorította. Indulni akart mielőbb. A mellette álló lány barátságosan szólt hozzá.
- Nem kell félni a néninek, nem vagyunk tolvajok. Szegények igen, de lopni nem szoktunk. Legfőleg elfogadunk ezt-azt – mondta mosolyogva.
Szandimamának jól esett a kedves szó. Megnyugodott. A lány elkísérte a buszig. Közben beszélgettek. Bemutakoztak. Pár szót mondtak magukról. Mondtak volna többet is talán, de megjött a busz.
- Holnap is jövök – mondta a lány, és integetett.
- Én is, tízkor – válaszolta az öregasszony, a becsukódó busz ajtajában.

Az ünnepelt otthon, a csirkecombokat degeszre tömte áztatott zsemle-tojással, sütőbe tette, szép piroszposzgasra sütötte, és várta a barátnőjét. Hiába. Már kétszer is jött a ritkán-járó busz, nem jött. Nyolckor megszólalt a telefon.

- Jaj, de hülye vagyok. Most jut eszembe, hogy ma kellett volna téged köszönteni, ugye? Hát elfelejtettem, bocsánat. Pedig a borocskát is megvettem – mondta Lonci bánatos, sipító hangján.
- Nem baj! Idd meg a borodat, én meg megeszem a két csirkecombot - válaszolta Szandimama, csak félig nevetve.

Egyedül ült az ünnepre terített asztal mellé. A gyertyát nem gyújtotta meg. A csirkecombból csak az egyiket tudta, azt is csak nagy nehezen megenni. A másikat becsomagolta egy alufóliába, még egy piros maslival is átkötötte. Gondolta, hogy ajándék lesz belőle. Másnap, ha találkozik avval a lánnyal, aki ma olyan kedvesen beszélgetett vele, annak adja – gondolta.

Lassan telt az éjszaka. A lefekvés előtt megivott pohárka törköly sem segített. Rossz volt egyedül.

Reggel sietett a megbeszélt időpontra és helyre. A lány már várta.

- Jó napot. Örülök, hogy látom. Hoztam egy kis ajándékot magának – mondta Szandimama.
  - Én is. Kösz a meglepetést, ha ráér, majd beszélgethetünk ma.
  - Nem eszi meg most?
  - Gondoltuk a barátommal, hogy gyűjön el mihozzánk, majd ott megeszem. Elgyün?
  - Hol laknak?
  - Hát a hegyen. Gyün?
  - Nem is tudom. Messze van a házuk?
- A lány nevetett, hangosan. Az utcán járkálók összenéztek, ejnye-ejnyéztek, aztán mentek tovább.
- Házunk? Hát így is lehet mondani. Na, ne vacakoljon, menjünk!

A hegy felé menő villamosra szálltak. Végállomásig mentek, utána gyalog a hegy, az erdő irányába. Szandimama lihegett, párszor kérte, hogy pihenjenek egy keveset. Olyankor a lány mindig barátságosan bólogatott, de nem állt meg. Mesélt iszákos anyjáról, sitten levő tesójáról, a nevelőintézetéről, ahol tíz éven át élt, mesélt a barátjáról is, aki már várja őket. Közben csak néha nézett az őt engedelmesen követő Szandimamára. Talán nem is vette észre, hogy az öreglány, útközben levette nyakáról az aranyláncát, kikapcsolta a karkötőjét. Levette óráját, amit a lányától kapott évekkal azelőtt, és a táskája mélyébe süllyesztette, a rejtett rekeszbe, amit zipzárral be is húzott.

- Megérkeztünk – mondta a lány egy hatalmas, sokágú fa mellett.
- Itt nincs ház! Hol laknak? Hova jöttünk? – kérdezte Szandimama és zavartan, már ijedten indult volna visszafelé.
- Hohó! Álljon meg! Nem megy sehova! – kiáltott rá egy öblös férfihang, a fa mögött levő sátor elől.

Október vége volt. A bágyadt nap őszt, elmúlást, a természet álomba merülését sejtette. A hegyen, az erdőben csend volt. Alkonyodott.

A közeli turistaúton egy fiatal pár sétált. Ölelkeztek, megálltak. Csókolóztak. Nevettek. A hangra egy madár raj reppent fel.

- Gyere, itt egy pad, üljünk le – súgta a fiú, és húzni kezdte a lányt.
- Nem! Nem! Itt ül valaki – kiáltott a lány.

Megálltak a pad előtt. A fiú elővette zsebéből elemes lámpáját. A padon egy majdnem meztelen öregasszony ült. Ványadt testét csupán egy szakadt kombiné takarta. Reszketett. Vinnyogott. Mint egy megvert kutya. Nagy, pislogás nélküli szemekkel, nézett a lámpába.

- Ki maga? Hogy került ide? Ki bántotta? – kérdezte a lány ijedten, miközben saját kabátjával igyekezett betakarni a remegő asszonyt.
- Nem tudom – válaszolta az öregasszony halkán, száraz szájjal, és mozdulatlanul, tovább nézett a semmibe. Kócos haját egy hirtelen felerősödő szél a homlokába csapkodta.
- Mentőt hívunk! És a rendőrséget értesítjük! – mondta a fiú és a mobilját vette elő.

Kicsit távolabb, ezalatt egy férfi és egy nő - természetes fa tövében - rongyos sátrat hajtogatott össze.

- Segítség! Siessünk! Rossz érzésem van! Le fogunk bukni! – sűgta a nő.
- Frászt! Hülye vénasszony, lassú zsaru, tudod, ez bejön – válaszolta a férfi, miközben begyakorolt mozdulattal vette hátára a zsákba pakolt sátrat.

A hirtelen felerősödő szél söpörte utánuk tisztára az avart.